

Sprawa C-407/22

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data wpływu:

20 czerwca 2022 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Conseil d'État (Francja)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

14 czerwca 2022 r.

Strona wnosząca skargę kasacyjną:

Ministre de l'Économie, des Finances et de la Relance (Francja)

Druga strona postępowania:

Manitou BF SA

CONSEIL D'ÉTAT [...]

[...]

[...]

[...]

[...]

[...]

MINISTRE DE L'ÉCONOMIE, DES
FINANCES ET DE LA RELANCE
przeciwko SA Manitou BF

Conseil d'État (rada stanu) [...]
Section du contentieux, 8ème et 3ème chambres réunies

(wydział spraw procesowych, połączone składy izby VIII i III)

[...]

Posiedzenie w dniu 1 czerwca 2022 r.

Postanowienie z dnia 14 czerwca 2022 r.

Uwzględniając następujące postępowanie:

Spółka akcyjna Manitou BF (SA) wniosła do tribunal administratif de Nantes (sądu administracyjnego w Nantes) o orzeczenie zwrotu części zaliczki na poczet podatku dochodowego od osób prawnych, któremu podlegała za rok podatkowy zakończony w 2011 r., odpowiadającej włączeniu do wyniku podatkowego proporcjonalnej części kosztów i opłat związanych z zyskami z akcji i udziałów uzyskanymi od jej spółek zależnych mających siedzibę w państwach członkowskich Unii Europejskiej innych niż Francja.

Postanowieniem [...] z dnia 26 września 2017 r. prezes tribunal administratif de Nantes (sądu administracyjnego w Nantes) przekazał [...] żądanie spółki Manitou BF do tribunal administratif de Montreuil (sądu administracyjnego w Montreuil), który oddalił je wyrokiem nr 1708681 z dnia 16 lipca 2018 r.

Wyrokiem nr 18VE02710 z dnia 27 maja 2021 r. cour administrative d'appel de Versailles (administracyjny sąd apelacyjny w Wersalu) uchylił ten wyrok i uwzględnił żądanie spółki Manitou BF.

W skardze i replice, zarejestrowanych w dniach 30 czerwca 2021 r. i 31 marca 2022 r. w sekretariacie spraw procesowych Conseil d'État (rady stanu), ministre de l'économie, des finances et de la relance (minister gospodarki, finansów i odbudowy) wniósł do Conseil d'État o uchylenie tego wyroku.

Minister podniósł, że cour administrative d'appel de Versailles (administracyjny sąd apelacyjny w Wersalu) naruszył prawo i dokonał błędnej kwalifikacji okoliczności faktycznych sprawy, orzekając, że to, czy spółka dominująca zdecydowała się na utworzenie zintegrowanej grupy podatkowej ze swoimi francuskimi spółkami zależnymi czy tego nie uczyniła, nie ma wpływu na zasadność podniesionego przez nią żądania zwrotu – ze względu na naruszenie swobody przedsiębiorczości przez przepisy art. 223 B code général des impôts (powszechnego kodeksu podatkowego, zwanego dalej „CGI”) – części podatku dochodowego od osób prawnych odpowiadającej włączeniu do wyniku podatkowego proporcjonalnej części kosztów i opłat związanych z zyskami z akcji i udziałów uzyskanymi od jej spółek zależnych mających siedzibę w państwach członkowskich Unii Europejskiej innych niż Francja.

W odpowiedzi na skargę, zarejestrowanej w dniu 28 marca 2022 r., spółka Manitou BF wnosi o oddalenie skargi [...]. Spółka twierdzi, że zarzuty

podniesione przez ministre de l'économie, des finances et de la relance są bezpodstawne.

[...]

Uwzględniając:

- Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE);
- code général des impôts (CGI) oraz livre des procédures fiscales (księgę postępowania podatkowego);
- wyrok TSUE z dnia 2 września 2015 r., Groupe Steria SCA (C-386/14);
- code de justice administrative (kodeks postępowania przed sądami administracyjnymi);

[...] Biorąc pod uwagę następujące kwestie:

- 1 Z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy przedłożonych sądowi rozstrzygającemu sprawę co do istoty wynika, że spółka Manitou BF otrzymała w 2011 r. dywidendy pochodzące od spółek zależnych mających siedzibę w państwach członkowskich Unii Europejskiej innych niż Francja. Objęła je reżimem podatkowym spółek dominujących przewidzianym w art. 145 i 216 CGI. Zgodnie z art. 216 ust. 1 CGI Manitou BF odliczyła te dywidendy od jej zysku netto, z wyjątkiem proporcjonalnej części kosztów i opłat w wysokości 5% kwoty otrzymanych dywidend. W zażaleniu z dnia 24 grudnia 2014 r. spółka zażądała zwrotu części podatku dochodowego od osób prawnych, któremu podlegała za rok podatkowy zakończony w 2011 r., w wysokości odpowiadającej tej włączonej części ze względu na to, że wspomniane włączenie zostało przeprowadzone na podstawie przepisów ustawowych naruszających swobodę przedsiębiorczości chronioną przez art. 49 TFUE. Po oddaleniu tego zażalenia spółka wniosła sprawę do tribunal administratif de Nantes, który przekazał jej roszczenie do tribunal administratif de Montreuil, a ten oddalił to żądanie wyrokiem z dnia 26 września 2017 r. Ministre de l'économie, des finances et de la relance wniósł skargę kasacyjną od wyroku z dnia 27 maja 2021 r., w drodze którego w wyniku apelacji wniesionej przez spółkę Manitou BF cour administrative d'appel de Versailles uchylił wspomniany wyrok i zasądził na rzecz spółki zwrot żądanej kwoty.
- 2 Artykuł 216 ust. 1 CGI stanowi, w brzmieniu mającym zastosowanie do sporu, że spółka dominująca może odliczyć od swojego łącznego zysku netto zyski netto z akcji i udziałów uprawniających do korzystania z systemu spółki dominującej uzyskane w roku podatkowym, po dokonaniu odpisu proporcjonalnej części kosztów i opłat ustalonej jednolicie na 5% łącznego przychodu z akcji i udziałów, włączając w to przyznaną ulgę podatkową. Zgodnie z art. 223 A CGI, w ówczesnym obowiązującym brzmieniu, dotyczącym warunków dostępu do systemu opodatkowania grup: *„Spółka może być sama podatnikiem podatku dochodowego od osób prawnych należnego od łącznego dochodu grupy podatkowej złożonej*

z niej samej i spółek, w których posiada ona co najmniej 95% kapitału w sposób ciągły w toku roku podatkowego, bezpośrednio lub za pośrednictwem spółek lub stałych zakładów należących do grupy [...]. / Członkami grupy mogą być jedynie spółki lub stałe zakłady, które udzieliły na to zgody i których dochody podlegają opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób prawnych na zasadach ogólnych lub na zasadach określonych w art. 214. [...]”. Zgodnie z art. 223 B CGI, w mającym zastosowanie brzmieniu, który definiuje system opodatkowania grup: *„Łączny dochód jest określany przez spółkę dominującą poprzez zsumowanie dochodów każdej ze spółek grupy, określonych na zasadach ogólnych lub na zasadach określonych w art. 214. / Łączny dochód jest pomniejszany o proporcjonalną część kosztów i opłat związaną z zyskami z tytułu akcji i udziałów uzyskanymi przez spółkę grupy od innej spółki będącej członkiem grupy przez okres dłuższy niż jeden rok podatkowy oraz z zyskami z tytułu tych akcji i udziałów uzyskanymi przez spółkę grupy od spółki pośredniej, w odniesieniu do których spółka dominująca przedstawi dowód, że pochodzą one z zysków z akcji i udziałów wypłacanych przez spółkę będącą członkiem grupy przez okres dłuższy niż jeden rok podatkowy, która to spółka nie wykazała jeszcze korekt przeprowadzonych na podstawie niniejszego akapitu lub akapitu trzeciego [...]*”.

- 3 Artykuł 49 TFUE stanowi: *„Ograniczenia swobody przedsiębiorczości obywateli jednego państwa członkowskiego na terytorium innego państwa członkowskiego są zakazane w ramach poniższych postanowień. Zakaz ten obejmuje również ograniczenia w tworzeniu agencji, oddziałów lub filii przez obywateli danego państwa członkowskiego, ustanowionych na terytorium innego państwa członkowskiego [...]*”.
- 4 W wyroku z dnia 2 września 2015 r. *Groupe Steria SCA* (C-386/14) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzekł, że art. 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisom państwa członkowskiego dotyczącym zintegrowanego systemu podatkowego, które przyznały integrującej spółce dominującej neutralizację skutków włączenia proporcjonalnej części kosztów i opłat ryczałtowo określonej na 5% kwoty netto dywidend otrzymanych przez nią od spółek będących rezydentami objętych integracją, podczas gdy przepisy te odmawiają jej takiej neutralizacji dla dywidend wypłacanych przez jej spółki zależne z siedzibą w innym państwie członkowskim, które gdyby były rezydentami, obiektywnie mogłyby, według wyboru, należeć do systemu integracji.
- 5 Minister twierdzi, że *cour administrative d’appel* naruszył prawo, orzekając, iż spółka *Manitou BF* ma podstawy, by twierdzić na poparcie swojego wniosku o obniżenie wymiaru podatku dochodowego od osób prawnych, któremu podlegała za rok podatkowy zakończony w 2011 r., że art. 223 B CGI narusza swobodę przedsiębiorczości w zakresie, w jakim nie przewiduje on w przypadku spółki dominującej neutralizacji proporcjonalnej części kosztów i opłat podlegających włączeniu z tytułu zysków z akcji i udziałów w spółkach zależnych mających siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej innym niż Francja, kwalifikujących się do systemu integracji podatkowej, poprzez uznanie

w tym względzie za nieistotną okoliczności, że ta spółka dominująca nie utworzyła we Francji zintegrowanej grupy podatkowej, mimo że posiada tam spółki zależne spełniające kryteria objęcia integracją.

- 6 Poważnych trudności związanych z wykładnią prawa Unii Europejskiej przysparza kwestia, czy art. 49 TFUE stoi na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego dotyczącym zintegrowanego systemu podatkowego, które przyznają integrującej spółce dominującej neutralizację skutków włączenia proporcjonalnej części kosztów i opłat z tytułu dywidend otrzymanych przez nią od spółek będących rezydentami objętych integracją, jak również – dla celów uwzględnienia wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, o którym mowa w pkt 4 – z tytułu dywidend otrzymanych od jej spółek zależnych z siedzibą w innym państwie członkowskim, które gdyby były rezydentami, obiektywnie mogłyby, według wyboru, należeć do systemu integracji, jednak odmawiają takiej neutralizacji spółce dominującej będącej rezydentem, która pomimo istnienia powiązań kapitałowych z innymi podmiotami będącymi rezydentami, pozwalających na utworzenie zintegrowanej grupy podatkowej, nie wybrała przynależności do takiej grupy, z tytułu zarówno dywidend wypłacanych przez jej spółki zależne będące rezydentami, jak i dywidend otrzymywanych od spółek z siedzibą w innym państwie członkowskim, które spełniają kryteria objęcia integracją inne niż siedziba.
- 7 W związku z powyższym należy przedłożyć tę kwestię Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej na podstawie art. 267 akapit pierwszy lit. b) TFUE i do czasu wydania przez Trybunał orzeczenia zawiesić postępowanie w sprawie skargi wniesionej przez ministre de l'économie, des finances et de la relance.

POSTANAWIA:

Artykuł 1: Postępowanie w sprawie skargi wniesionej przez ministre de l'économie, des finances et de la relance zostaje zawieszono do czasu wydania przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzeczenia w przedmiocie pytania, czy art. 49 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego dotyczącym zintegrowanego systemu podatkowego, które przyznają integrującej spółce dominującej neutralizację skutków włączenia proporcjonalnej części kosztów i opłat z tytułu dywidend otrzymanych przez nią od spółek będących rezydentami objętych integracją, jak również – dla celów uwzględnienia wyroku z dnia 2 września 2015 r. *Groupe Steria SCA (C-386/14)* – z tytułu dywidend otrzymanych od jej spółek zależnych z siedzibą w innym państwie członkowskim, które gdyby były rezydentami, obiektywnie mogłyby, według wyboru, należeć do systemu integracji, jednak odmawiają takiej neutralizacji spółce dominującej będącej rezydentem, która pomimo istnienia powiązań kapitałowych z innymi podmiotami będącymi rezydentami, pozwalających na utworzenie zintegrowanej grupy podatkowej, nie wybrała przynależności do takiej grupy, z tytułu zarówno dywidend wypłacanych przez jej spółki zależne będące rezydentami, jak

i dywidend otrzymywanych od spółek z siedzibą w innym państwie członkowskim, które spełniają kryteria objęcia integracją inne niż siedziba.

[...] Wydane w dniu 14 czerwca 2022 r.

[...]

DOKUMENT ROBOCZY